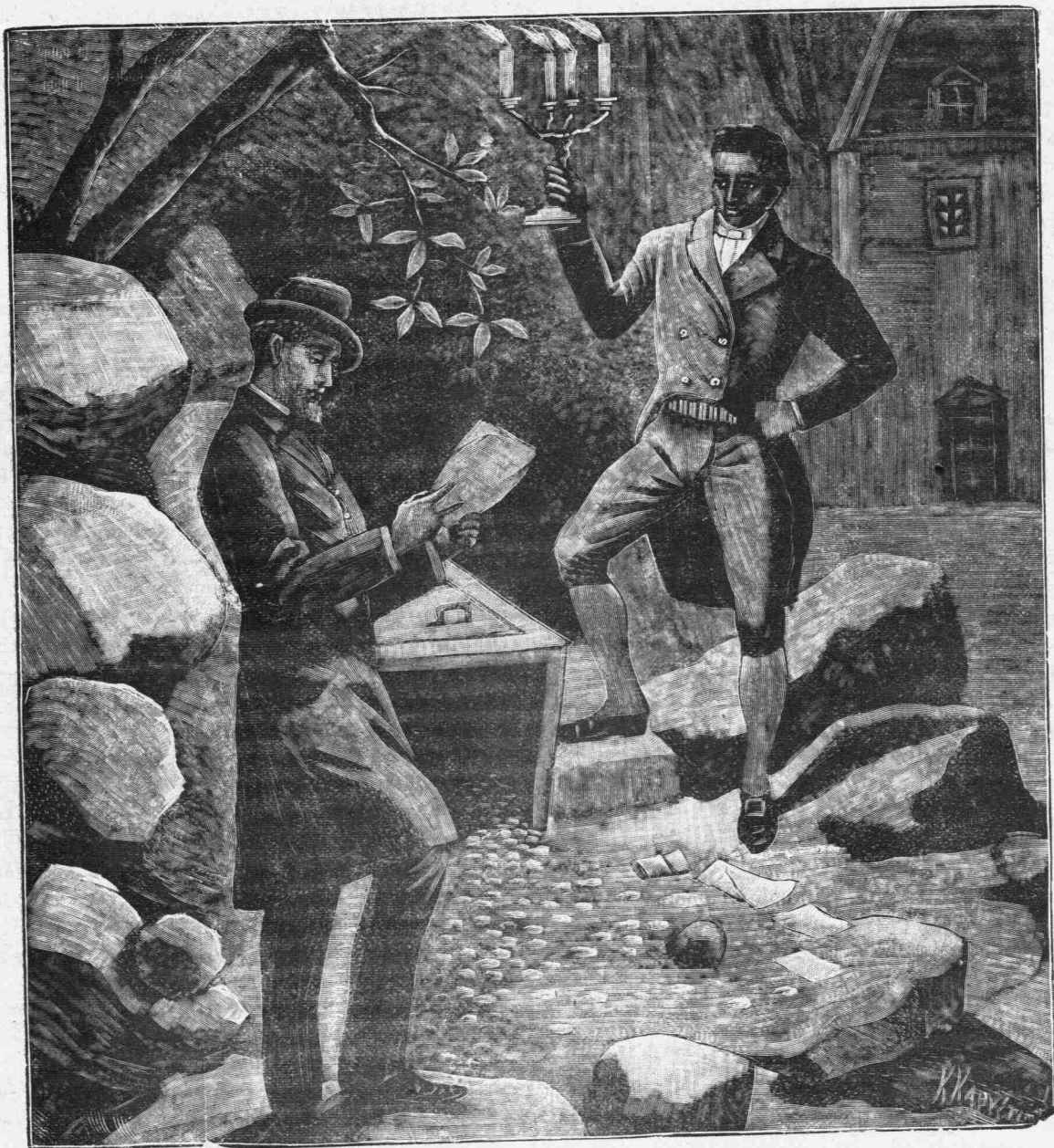

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ
ΝΕΚΡΑΙ ΚΑΙ ΖΩΣΑΙ

Ἴδου τὸ χαρτίον. (Σελ. 846).

Ἡ ἐξαγρίωσις τῆς δουκίσσης κατέστη τρομερά.
— Ἀλλὰ τότε... ὑπέλαβεν, ἐν ζῳσι, ποῦ εἶνε.
— Θὰ τ' ἀναζητήσωμεν !
— Τὸ ἀγνοεῖς ;
— Τῇ ἀληθείᾳ.
— Ποῖος λοιπὸν μᾶς τ' ἀφῆρεσε ;
— Ποῖος ;
— Αὐτό, τὸ γνωρίζεις, τοῦλάχιστον !
— Ναί.
Τὴν ὑπεχρέωσε νὰ καθήσῃ πάλιν παρ' αὐτόν.
— Τὰ πάντα θὰ σοὶ ἐμπιστευθῶ, εἶπεν, ἀλλ' ὑποσχέ-
θητί μου ὅτι θ' ἀνθέξης, ὅτι δὲν θ' ἀρεθῇς εἰς ματαίαν
ἀπελπισίαν.

— Ναί, σοὶ τὸ ὑπόσχομαι... ὁμίλει...
— Συνενοῦντες τὰς προσπάθειάς μας, θὰ ἐπανορθώσω-
μεν τὸ κακόν... Μὴ φοβοῦ τίποτε... Τὸ χερίστον πάντων
ἦτο ἡ ἀγνοία... Τώρα γνωρίζομεν... Ἀνάγνωσον.
Ἔλαβε φρίσσουσα τὸ χαρτίον ὃ τῇ ἔτεινε.
Ἦτο ἡ ἡμιτελὴς διαθήκη τῆς δουκίσσης.
Διεξελοῦσα αὐτήν, κατέστη ἄφωνος ὑπὸ φρίκης. Οὐδό-
λως πλέον ἀμφέβαλλεν.
Ὡς ἡ μάμμη τῆς, ὅτε ὁ κόμης Βωνοᾶζ τῇ ἐπέβαλλε
τοὺς ὅρους τῆς, ἐν ὄνομα προέφερε μεταξὺ τῶν χειλέων τῆς,
ἐν ὄνομα ἀνθρώπου προδότου καὶ πωλουμένου.
— Καμπεῦρόλ ;
— Ναί, ἐκεῖνος πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὁ αἷτιος.